

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 28. Mors Gratiani. Maximus Imperator.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

id est, 21. Jan. anni sequentis. Quippe, ^{Sæculum IV.}
 cum Imperator Theodosius nihil magis ^{A. C. 383.}
 percuperet, quam Hæreticos ad Eccle-
 siam reducere, terrere, non nocere vole-
 bat. In dicta lege de Novatianis nulla
 mentio, quod in materia Trinitatis cum
 Catholicis consentirent; hinc ipsi rursus ^{Socr. V.}
 in urbibus congregari cœperunt. ^{c. 10.}

Circa idem tempus, nempe vigesima ^{L. 2. Cod.}
 Maji, Theodosius alteram edidit legem ^{Theod. de}
 contra Fideles, & Catechumenos, ad Pa- ^{Apost.}
 ganismum revertentes, ablata testamen-
 tum condendi facultate. Valentinianus ^{L. 3. Cod.}
 junior in Italia aliam promulgavit eodem
 ferme tempore contra triplicis generis
 Apostatas, nempe Christianos ad Paga-
 nos, Manichæos, & Judæos deficientes,
 eorumque Seductores. Anno sequenti
 384. Theodosius legem tulit, Judæis pro- ^{L. 5. C. Th.}
 hibentem, ne servos haberent Christia- ^{de contr.}
 nos, aut eos ad Judaicam superstitionem ^{emp.}
 pellicerent, adjecta pœna, ut circa tales
 jure Dominii priventur.

§. XXVIII.

Mors Gratiani. Maximus Imperator.

Inter hæc orta est seditio contra Gratia- ^{Zof. I. IV.}
 num, semper in Galliis adversus Ger- ^{p. 760.}
 manos bellum gerentem: Maximus, na- ^{Oros. VII.}
 tione Hispanus, copiis imperabat in Bri- ^{c. 34. Vi-}
 tannia, ubi sub Theodosio militaverat; ^{tor. in epist.}
 Grati-
 cujus fœderatum se dicebat, ejusque ad

Zz 3

Impe-

Sæculum IV. Imperium adoptionem æquo animo non
A. C. 383. ferebat. Igitur solerter in rem suam usus

odio militum Romanorum, quo Gratianum prosequerentur, querentes, quod, se despectis, fiduciam in Barbaros, præsertim Alanos, poneret, obtinuit, ut se Imperatorem agnoscerent, atque Purpuram, & Diadema darent. Mari trajecto, in Galliam ad Rheni ostia pervenit, & populos in Gratianum commovit; is a parte suorum desertus, tamen prælio decernere prope Parisios parabat, sed primos transfugas pluribus sequentibus, & Ma-

Hier. ep. 3. ximi castra transeuntibus, cum trecentis
c. 10. equitibus, qui sibi soli supererant, ad alpes contendit, Italiam petiturus. Urbes, penes quas viam dirigebat, fugienti portas clausere. Tandem Lugduni captus

Ambr. in est, & Andragathii perfidia occisus. Ad
Psal. 61. convivium invitato, manu tangentes
n. 23-25. &c. Evangelia, fidem jurant; mox non cogitantem interficiunt; nec cuiquam licuit saltem mortuo sepulturæ honorem

de obit. Val. exhibere. Hic fuit exitus Imperatoris
n. 79. Gratiani octavo Calendas Septembris, Merobaudo, & Saturnino Consulibus, id est, 25. Aug. anno 383. annos vitæ numerabat viginti quatuor, cum natus esset

Socr. V. c. 359. & sedecim partim cum Patre, partim cum fratre, & Theodosio regnasset.
II Marcell
Chron. ann. Is fuerat spectabili corporis habitu, venusto vultu, litteris apprime instructus,
383. Hier.
Chr. an. 360. &

& Religione, quam S. Ambrosii sollicitudine semper servavit integerrimam. Ubi moriturum se scivit, S. Ambrosii præsentiam optare, sæpiusque de eo loqui auditus est. Nec somno, nec vino, nec mulieribus deditus; mansuetus alias, & patienti, nihilominus in bello strenuus erat, & intrepidus. Dum vero voluptatis amorem, suæ ætati familiarissimum, intra honesti limites continere voluit, nimium exercitationibus corporis indulgit, præsertim ferarum insectationi in vivario. Facetiosus erat, & in publico plus æquo timidus, hinc ab illis, quorum familiaritati adsueverat, regi patiebatur, qui ut avaritiam explerent, omnia auro vendebant, & Principis animum, sponte negotiorum labores averfantem, in otio fovebant.

Maximus Imperii socium, Victorem Maximus filium, sibi adlegit, jussitque Flavii nomine appellari, quod a temporibus Constantini venerationi erat. Ipse autem Magnus, Clemens, Maximus dicebatur. Imperii sui Sedem fixit Treviris Galliarum Metropoli, quibus sicut Hispaniæ, & Britannia dominabatur, nempe illis Provinciis, quas sibi Gratianus reservaverat. Merobaudum Consulem, aliosque primæ fortis viros neci dedit. Macedonius Magister officiorum, pecunia corruptus, ut Priscillianistis faveret, tunc meritas avaritiæ,

Sæculum IV.
A. C. 383.

Chr. Pasch.

an. 359. p.

293. Amm.

XXVII. c.

6. XXXI.

c. 10. Victor.

in Grat.

Ruf. 1. c. 13.

Zof. 1. 4.

Tyrannus.

Paul. vit.

Ambr. c. 37.

Sæculum IV. ritia, & hæreticæ perfidiæ pœnas dedit,
A. C. 383. atque S. Ambrosii vaticinium implevit;
 quippe, cum aliquando S. Episcopus ad
 Macedonii Palatium se contulisset, gra-
 tiam pro altero petiturus, fores invenit
 clausas, nec in conspectum admissus est;
 tunc S. Ambrosius: *tibi quoque, Macedo-
 ni! post hæc ad Ecclesiam venienti, in-
 gressus denegabitur*; veracem fuisse va-
 tem, eventus docuit, nam, occiso Gra-
 tiano, Macedonio ad Ecclesiam confugien-
 ti, quamvis fores paterent, tamen ingredi
 non licuit.

Haud multo post, quam Maximus
 Treviros advenisset, S. Ambrosius, ab
 Imperatore Valentiniano, vel verius Im-
 peratrice Justina, Matre eius, & Proceri-
 bus, qui ob ætatem Principis rebus ge-
 rendis necdum maturam (quippe duo-
 denni major non erat) Imperii habenas
 moderabantur, missus adfuit. Quamvis
 Justina, utpote Ariana, S. Ambrosio sem-
 per esset infensissima, tamen præsentem
 necessitate ad notam sibi viri prudentiam,
 & auctoritatem confugit, ejusque curæ
 filii sui fortunam commisit. S. Ambro-
 sius longum iter, & Legationem pericu-
 losissimam in se suscepit, totamque hye-
 mem in aula Maximi transegit, reditum
 Comitis Victoris expectans, quem Ma-
 ximus vicissim ad Valentinianum mise-
 rat. Tandem S. Ambrosius optatam pa-
 cem

de obit. Val.
 n. 28.

Ep. 24. n. 5.
 6. 7.

cem obtinuit, ne Maximus in Italiam moveret, effecit, & cunctando Valentiano tempus dedit, ut suæ securitati consulere. Toto, quo Treviris fuit tempore, vir Sanctus cum Maximo non communicavit, utpote quem Domini sui percussorem æstimabat.

§. XXIX.

Ithacius Priscillianistas accusat.

Ithacius Episcopus interim Treviris morabatur, persecuendis Priscillianistis intentus. Mandatum Gratiani, a Macedonio obreptitie obtentum, quo in Hispaniam duci jubebatur, eluserat; ubi autem fama didicit, Maximum in Britannia imperare, & propediem in Galliam trajeturum, acquiescere statuit, donec advenisset. Postquam Maximus Treviros pompa victoris intravit, Ithacius ei supplicem libellum tradidit, plures accusationes contra Priscillianum, & sectatores eius continentem. Maximus, qui Christianus erat, & si ambitioni suæ modum posuisset, alioqui vir probus, hoc libello commotus, Præfecto Galliarum, & Hispaniarum Vicario rescripsit, ut omnes universim, hoc errore infecti, Burdegalam deducerentur, in Concilio iudicandi. Instantius, & Priscillianus igitur illuc perducti sunt. Primo interrogatus Instantius, cum inepte se defenderet, Episcopatu

Sæculum IV.
A. C 383.

Ruf. II. c.

15. Ep. 20.

Ambr. n. 23.

Sup. XVII.

§. 58.

Sev. Sulp.

l. 2.

Oros. VII.

c. 34.